

Csönd. Egyik sem szól. Sáríka a kis ékszerrel babrál, s szeme Molnár lát-
hatatlan múltjába réved, sokára szólal meg.

— Bizonyára nagyon szeretett téged, tartsd csak meg, ennyit megérdemel,
csak soha, soha ne mondd meg nekem a nevét, érted? Soha ne mondd meg,
hogy soha ne gondoljak rá, soha ne találkozhassak vele. És ne is beszélj róla
soha semmit, érted? — s a medailont becsattantja, s mintha a fiúval kezét
fogna, úgy adja vissza, s közben merőn nézi a szemét.

— Köszönöm kedves... — A lány nem veszi észre, hogy nem teszi vissza
a nyakába, hanem leteszi a fűre a boglya tövére, kicsit odább.

Bereczky jön nagy léptekkel az erdő felől, mögötte egy pástorember baktat.

— Hahó, hahó! — kiált Bereczky vígan, — Gyerünk! Megint magyarok
vagyunk... Nincsenek már németek!

Egyszerre ugranak fel.

— Nincsenek?

— Nincsenek. A front átzúgott a tájon, az oroszok is odaát vannak a Ti-
szán... Most mondta itt a bácsi, ő pástorember, aztán... — szinte hadarva
beszél, annyira lelkendezik.

Sáríka, s Molnár megfogja egymás kezét, szaladva mennek a kiáltás felé.

Az avarba hajló fű harsog a talpuk alatt, s a boglya tövén, mint parányi
kis tűz, lobog a napban az árva medailon.

BONUS ISTVÁN

A társaim

*A társaim városban élnek:
Írók, szerkesztők, könyvmolyok.
Rokoni szavukra vágyón
Ezerszer rájuk gondolok.*

*Olyankor vers-zenét hallok,
S szép könyvek mosolyát látom,
De rámnéz rosszalón Jancsi,
A tanyasi jóbarátom:*

*»Ne búsulj, ne álmodj Pista!
Hagyjad a verset, a könyvet.
S hogy nem lehetsz híres, nagy költő
Ne hullajtsd érte a könnyed!*

*Ne legyél, furcsa, magányos
Életunt varjú, ki károg...
Gyere, nézd, jó borok várnak
S várnak ránk, várnak a lányok!...«*